

Het kind was als een dier in zijn kooi: geprikkeld, getergd, en steeds bedacht op losbreken. Op haar aandringen had Ina een uitvoerig telegram naar Amerika gestuurd; nu wachtten ze het antwoord per brief. Dat kon een dag of tien duren. Herbert, Jack's eenige broer, was voogd over Lilly. Als hij het goed vond dat Lilly overkwam, haar studie daar voortzette, dan bleef er hun nog een week of wat om zich reisvaardig te maken. — Heusch, kindje, zei Ina, het gaat alles zoo snel mogelijk, maar heelemaal ondoordacht mogen we het niet doen.

— Misschien telegrafeert oom Herbert terug, en dan kan ik gaan, onmiddellijk.

— Je vergeet dat ik mee zou gaan, en ik kan niet meer vluchten, ik moet fatsoenlijk mijn tijd uitdienen bij James.

Lilly beet op haar lippen; ze hield met moeite de woorden in: U heeft niet het recht, mijn vlucht tegen te houden. — Ze begreep wel dat ze veel had verloren door haar biecht, dat ze daarna niet vrij meer was, maar ze hield van Ina, al kende ze die ook onvolledig. Het drong zelfs tot haar door dat haar moeder heel eenzaam zou blijven. Ze vroeg eens: Wat gaat u doen, als u terug bent?

Ina haalde haar schouders op. — Och, daar weet ik niets van, ik wil van allerlei, sinds jaren, reizen bijvoorbeeld, of misschien naar Holland terug gaan.

— In Holland heeft u alleen tante Margaret.

— Ja, en hier? Ze zweeg, een beetje beschaamd, ze had Lilly niets willen verwijten.

Het kind zat den heelen dag thuis, was er haast niet toe te bewegen uit te gaan. De jonge zomer straalde, zelfs in de groote, grauwe stad die Londen is. De hemel was wijd en open, er lag zon op de huizen, de zoete wind ging rond, uit ieder plekje aarde, waarop geen steenen lagen, sproot iets groens. Lilly sloot zich op, en wachtte.

Na negen dagen kwam de brief van oom Herbert. Hij schreef verheugd te zijn, dat hij de dochter en de weduwe van zijn broer zou zien en leeren kennen. Ze moesten maar gauw komen; voorloopig konden ze bij hem logeeren. Hij woonde niet ver van een kleine universiteits-stad, sinds twintig jaar opgebouwd, zooals de Amerikanen dat doen: een soort model-plaats. De wetenschap nam daar geen zoo hooge vlucht als in Londen, maar Lilly zou er misschien nog wel iets kunnen leeren. De natuur was mooi, en het klimaat heel gunstig. Menschen waren er nog niet zoo dicht gepoot als in Engeland, materieel had een ieder het er goed. Hijzelf verlangde vaak naar „good, old England”, maar zie, een ander zocht weer deze nieuwe streken op, waar het leven eenvoudiger was, minder gecompliceerd, en in sommige opzichten minder rijk. Ze zouden hem zeker veel van Londen vertellen, en van den goeden Jack, die gestorven was.